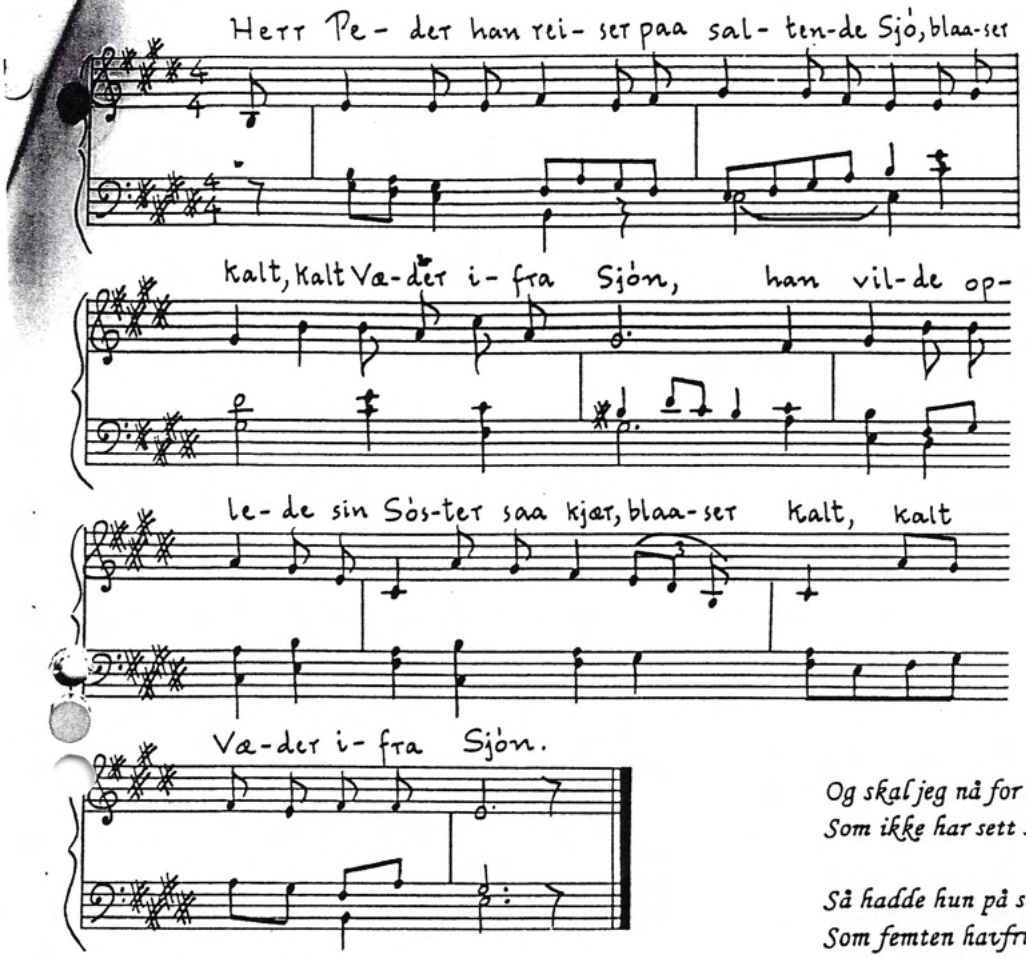
Herr Peder han reiser

Herr Peder han reiser på saltende sjø
-det blåser kaldt vær ifra sjøn.
Han ville lete opp sin søster så kjær
- blåser kaldt, kaldt vær ifra sjøn.

Men da han kom til viden strand,
Fikk han se havfrua den skjønne madam.

Og aldri har jeg sett en så ven madam,
Som denne havfrua, den skjønne madam.

Og har du aldri sett så ven en madam,
Jeg har en terne langt venere enn jeg.

Og kan Deres terne for meg gå frem,
Så gir jeg henne mine gullringer fem.

Kan Deres terne for meg fremgå,
Så gir jeg henne min gangar grå.

Ha selv, ha selv deres gangar grå,
Deres terne kan gjerne for Dem fremgå.

Den havfrua gikk seg i steinstua inn,
Så kalte hun fren gullternen sin.

Og skal jeg nå for en ridder fremgå,
Som ikke har sett solen på femten år

Så hadde hun på seg en silkesommerserk,
Som femten havfruer hadde gjort sitt mesterverk.

Så hadde hun påseg et armbånd av gull,
Jeg tror visst den ridder skal være deg huld.

Så ga hun henne en gullkanne i hand,
Som hun skulle skjenke skjøn`ridderen av.

Og aldri så tar jeg gullkannen av din hand,
Førenn du sier meg faderen din.

En konge i Engeland er faderen min,
Hans dronning Gullritta kjær moderen min.

Er konge i Engeland faderen din,
Så står vi har to søsken så fin.

Så satte han henne på gangerens bak,
Så så red de hjematt med et fritt mak.

Den havfrue venter i dager tre,
Hennes terne kom ikke igjen uti det.

Den havfrue venter i dagene fem,
Hennes terne kom ikke igjen uti dem.

Den havfrua gikk seg på storebrua frem
- det blåse kaldt vær ifra sjøn.
Så sprakk hun i sund i stykker fem,
- blåser kaldt, kaldt vær fra sjøn.